

— Това е вамъ за доброто командувание и продоволствуване на дружината отъ 19 Юлий до 8-й Августъ, ми каза той.

Въ книгата се оказаха увити 40 полуимперияла.
„За доброто командувание и продоволствуване!“
чудна награда, си мисляхъ азъ.

Съ настѣпванието на противника, повтарямъ, разреденитѣ отъ отлѣжкитѣ наши редове се попълниха.

— Както орлитѣ се сбиратъ на лешъ, тъй и опълченцитѣ на бой, казваха нѣкои отъ офицеритѣ.

Опълченцитѣ се съживиха. Лицата имъ свѣтнаха отъ радостъ. Но подъ тѣзи вънкашна радостъ, дълбоко въ душата се таеше едно тѣпо безпокойствие и угриженностъ, които се изказваха въ слѣдующето размѣняване на мислитѣ имъ.

— Ехъ, защо пушкитѣ ни не сж добри, защо не ни даджѣ „кринки“?! И тукъ опълченцитѣ започваха да разказватъ епизоди отъ старо-загорската битка.

— Да имахме добри пушки въ старо-загорския бой, Турцитѣ май не щѣха тъй нахално да се увиратъ, като слѣпи, казваха едни.

— Онѣзи бѣгуща въ пълна безредица войска съ викъ „Алла, Алла“, като ржжѣ щѣхме да я поженимъ.

— Е, че какъ ще я поженешъ, когато цакашъ, цакашъ а тя пущината не хваща.

— Азъ нѣколко пѣти се прицѣлвахъ на онзи турски офицеръ съ бѣлия конь, който, като бѣсенъ, се хвърляше съ гола шашка въ рѣка върху своитѣ бѣгущи войници, разказваше единъ опълченецъ, но пустата пушка не хваща—все цака. Тогава азъ хвърлихъ моята и взехъ друга отъ ранения, но въ това врѣме Турчина бѣше катурнатъ, само коня му бѣгаше като дивъ, но скоро и той падна.

IX.

9 Августъ. Щомъ се съзори, цѣлия шипченски отрядъ бѣше на кракъ и погледитѣ на всички инстинктивно се обърнаха по направление къмъ противника. Още при първия погледъ, всички забѣлѣзахме на въз-